

waltungsraath) paa mindst 9 Medlemmer. Generalforsamlingen fastsætter de almindelige Regler for Ublaanene, navnlig kræves dens Samtykke, naar et Laan skal strække sig ud over 10 Aar. Bestyrelsen sidder gerne Præsten, den verdslige Øvrighedsperson samt andre Tillidsmænd. Saavel Bestyrelsen som Bestyrelsesraadet er ganske ulønnet og skulle udføre deres Hverv ganske gratis som et Væreshverb uden nogen direkte eller indirekte Fordel (Contiøme, Dividende eller lignende). Denne Bestemmelse anser Raiffeisen som en fundamental Regel, som han stedse har fastholdt og forsvaret med stor Styrke. Foruden at selve Administrationen derved er saa billig som vel mulig, opnaas der Sikkerhed for, at Bestyrelsen ikke af Hensyn til egen Fordel benytter Midlerne til Spekulation eller tager egne Interesser med i Betragtning ved Ublaanene. Raiffeisen mener, at netop denne gratis Administration, der kun har virket i Foreningernes Interesse, er Skyld i, at ikke en eneste af disse Foreninger siden deres Oprettelse i 1847 er gaaet i Tu. Derimod ere flere af Schulz-Delich's Kreditbanker fallerede. Dernæst er Arbejdet for Bestyrelsen, grundet paa Foreningernes lokale og numeriske Begrænsning, heller ikke stort, saaledes at det i Almindelighed kan udføres i regelmæssige Møder paa ca. 2 Timer hver 14de Dag, og Bestyrelsesraadet behøver vistnok kun at samles højst 6—7 Gange aarlig. Kun Bogholderen (der Rechner) maa betales for den Tid og det Arbejde, som han anvender paa Foreningen, og Betalingen bør være fast og ganske uafhængig af Omsætningen for ikke at paavirke ham til at anspænde Foreningens Virksomhed over Evne. Bogholderen maa ikke være Medlem hverken af Bestyrelsen eller Bestyrelsesraadet, men kan som raadgivende og regnskabskyndig overvære Bestyrelsesmøderne. Som Bogholder har i Reglen Sognets Skolelærer været benyttet.

De allerførste Midler, som Foreningerne behøvede til Ublaan blandt Medlemmerne, stiftedes fra enkelte Kapitalister, der bifaldt Planens filantropiske Djemed. Senere ere Midlerne stiftede til Bejædels ved Laan hos Institutter, dels gennem en Sparekasseseafdeling, hvor Omegnens Folk — baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer, se ogsaa Forretningsbestemmelserne for de tydske Spare- og Laanekasser I. S. 4 — satte deres Sparepenge ind til Forrentning. Herved lettedes baade Pengeanbringelsen og Sparfommeligheden befordredes hos Beboerne i Sognet. Sparekasserne virke dels som Dre- og dels som egentlig Sparekasse. Det mindste Indskud er 10 Pf., som modtages mod Overlevering af et 10 Pf. Sparemærke. Naar man har 10 saadanne Mærker, ombyttes de med en Sparekassesebog lydende paa 1 Rmk. Sparekasseseindskudene forrentes med $3\frac{1}{2}$ a $3\frac{3}{4}$ pCt., og der skal gives en Opfigelsesfrist paa 6 Maaneder. Efterhaanden opsamles et Reservecfond, der kan benyttes som Driftsfond, men i øvrigt skal være og forblive udelelig, indtil den har naaet Driftskapitalens Størrelse. Ved Reservecfondets Vækst taber ogsaa Solidariteten sin Betydning og sin Fare. Reservecfondets Udelelighed betyder altsaa Opsamlingen af en Driftskapital, og for at omgaa Bestemmelserne i Genossenschaftsgejæ af 1ste Maj 1889 S. 20, hvorefter saadanne Landbrugs-Fællesforeninger

Eønnet Bogholder.

Foreningens Midler.

Sparekasseseindskud.
Medlemsandele.